

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 59/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. P., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co17/2010 z 29. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti E., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co17/2010 z 29. septembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 C 102/2007 z 18. novembra 2009 bola sťažovateľka v procesnom postavení odporcu povinná zaplatiť navrhovateľovi J. N. istinu v sume 139,98 € so 4 % ročným úrokom z omeškania. V prevyšujúcej časti okresný súd žalobný návrh navrhovateľa zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 28 C 102/2007 z 18. novembra 2009 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Co 17/2010 z 5. mája 2010 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, potvrdil a vo vyhovujúcom výroku zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol.

Následne rozhodoval okresný súd samostatným uznesením č. k. 28 C 102/2007-246 z 13. júla 2010 o trovách konania. Na základe predmetného uznesenia okresného súdu bol navrhovateľ povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky trovy konania v sume 787,97 €. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 6 Co 17/2010 z 29. septembra 2010 tak, že sťažovateľke náhradu trov nepriznal.

Podľa sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co17/2010 z 29. septembra 2010 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka svoje tvrdenia odôvodnila takto:

„Rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, čoho následkom je protiprávny zásah do našich práv garantovaných zákonom a Ústavou SR...

Máme však za to, že odvolací súd pochybil aj pri aplikácii hmotnoprávnych noriem, keď zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že náhradu trov konania úspešnému odporcovi nepriznal. Rozhodnutie urobil v rozpore so zákonom ustáleným postupom.

Keďže ústavný súd nie je v súlade s platným právnym poriadkom odvolacím súdom nejakej ďalšej inštancie, ale koná a rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, podávame túto sťažnosť a žiadame, aby ju v súlade s príslušnými právnymi predpismi prejednal.

Všeobecný súd v občianskom súdnom konaní aplikoval príslušný právny predpis na konkrétny prípad v rozpore s Ústavou SR.

Odvolací súd totiž v už právoplatne rozhodnutej veci (v časti týkajúcej sa veci samej), rozhodoval v odvolacom konaní len o trovách konania. Návrh na začatie konania sme nepodali my. Naša spoločnosť bola odporcom. Nárok si podľa svojho vlastného rozhodnutia a podľa svojho názoru uplatnil samotný navrhovateľ, ktorý bol v celom konaní zastúpený právnym zástupcom. Keďže prvostupňový súd najskôr rozhodol o veci vydaním platobného rozkazu, kde nás zaviazal na plnenie, neostávalo nám nič iné, len brániť naše práva podaním odporu. V priebehu konania sa jednoznačne preukázalo, že oba nároky navrhovateľom uplatnené v konaní boli nedôvodné. Navyše odvolací súd potvrdil, že oba nároky boli dokonca prekludované. Naša úspešná obrana spočívala v tom, že sme v žiadnom prípade nezavinili predmetný stav, práve naopak, snažili sme sa vo veci pomáhať. Navrhovateľ zastúpený od samého počiatku vo veci advokátom, navyše uplatnil svoj nárok, ktorý súd právoplatným rozhodnutím považoval za prekludovaný, teda už v čase podania návrhu bolo minimálne právnenému zástupcovi navrhovateľa zrejmé, že návrh nemôže byť úspešný pred súdom. Jednoznačne teda trovy konania zavinil navrhovateľ, nie my. Súd prvého stupňa teda o náhrade trov konania správne rozhodol.

Konanie bolo súdom prvého stupňa vedené od roku 2006 až do roku 2009, pričom navrhovateľ produkoval dôkazy, ktoré súd vykonával a my sme sa vždy riadne zúčastňovali všetkých konaní pred súdom prvého stupňa. Navrhovateľ navrhoval znalecké dokazovanie, navrhovateľ navrhoval vypočutie svedkov a ďalšie dokazovanie, nie my. Je preto

nespravodlivé, aby sme znášali náklady predstavujúce znalecké dokazovanie, či náklady predstavujúce trovy konania. Súd určoval priebeh konania a nie našou vinou sa vo veci uskutočnilo osem pojednávaní pred súdom prvého stupňa. Je preto nespravodlivé, aby sme znášali náklady predstavujúce trovy konania. Rozhodnutie je v tejto časti nie len nespravodlivé, ale najmä v rozpore s ústavnými princípmi, na ktoré poukazujeme v tomto podaní. Nie našou vinou tak náklady predstavujúce trovy konania boli nakoniec vyššie, ako navrhovateľom uplatnený nárok, či nároky v návrhu na začatie konania. Považujeme za v rozpore so zákonmi SR a Ústavou SR stav, keď nás odvolací súd vystavil do situácie, že bolo pre nás lepšie rezignovať od začiatku na spravodlivosť a zákonnosť a zaplatiť navrhovateľovi návrhom na začatie konania uplatnený nárok bez akéhokolvek bránenia našich práv, keďže by nás to vyšlo reálne menej finančných prostriedkov, či nákladov, ako tento samotný úspešný súdny spor. Odkazujeme na základné zásady Občianskeho súdneho poriadku. Odkazujeme na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa náhrady trov konania a rozhodovania o nich. Odkazujeme na príslušné znenie článkov Ústavy SR.

Je absolútne nezákonným predmetné rozhodnutie, ktoré odvolací súd urobil s poukazom na ust. § 150 ods. 1 O. S. P. - dôvody hodné osobitného zreteľa. Máme za to, že v danom prípade neboli a nie sú splnené podmienky na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O. S. P. ...

Odôvodnenie použitia ust. § 150 O. S. P. v súvislosti s hrubým domácim produktom v Európskej únii už potom považujeme za absurdné...

V súvislosti s bránením našich práv v súdnom konaní a v súvislosti s predmetným rozhodnutím odvolacieho súdu tak došlo k neprimeranému zásahu do našej majetkovej sféry, keďže sme pôvodne očakávali, že ako úspešnému účastníkovi konania bude náhrada trov konania predstavujúca bránenie našich práv v súdnom konaní nahradená. V opačnom prípade by pre nás ani bránenie práva pred súdom nemalo zmysel a význam...

Krajský súd v Prešove napadnutým rozhodnutím, porušil naše právo vlastniť majetok nakoľko predmetným rozhodnutím súdu nám bolo v rozpore so zákonom a našim dôvodným očakávaním znížený majetok, resp. ponížená majetková sféra...

Absencia odpovedí na vyššie uvedené právne otázky znamená neodôvodnenosť a arbitrárnosť súdneho rozhodnutia, nezlučiteľnú s obsahom základného práva na súdnu

ochranu. Rozhodnutím tak bolo porušené i naše právo nerušene vlastniť a užívať majetok...“

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 6 Co 17/2010 zo dňa 29. 09. 2010 boli porušené základné práva sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 6 Co 17/2010 zo dňa 29. 09. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1,- EUR.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co17/2010 z 29. septembra 2010.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky v tej časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co17/2010 z 29. septembra 2010, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd

vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 17/2010 z 29. septembra 2010 okrem iného vyplýva:

«Zákon nemôže byť tak kazuistický, aby postihol všetky rozmanitosti života. Ustanovenie § 150 O. s. p. je práve výnimočným ustanovením, ktoré umožňuje súdu reagovať na osobitosti prípadu a docieľiť to, aby aj rozhodnutie o trovách napĺňalo spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, výchovu na zachovávanie zákonov, čestné plnenie povinnosti a úctu k právam iných osôb (§ 1 O. s. p.). Zákon pritom len indikatívne naznačuje, ktoré skutočnosti môžu mať pri rozhodovaní o trovách konania význam (arg. slovo „najmä“).

Odvolaciemu súdu už nijako neprichodí robiť závery vo veci samej, vec je právoplatne rozhodnutá, no okolnosti konkrétnej právnej veci majú význam pri aplikácii citovaného ustanovenia § 150 O. s. p. (porov. Napr. Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár, vydavateľstvo C. H. BECK, str. 388, tiež napr. R 21/1981)...

... odvolací súd za rozhodujúce nepovažoval sociálne a majetkové pomery účastníkov. Nakoniec nie kvôli majetkovým a sociálnym pomerom sa odvolací súd rozhodol aplikovať ustanovenie § 150 O. s. p., i keď nepochybne majú svoj význam pri aplikácii § 150 O. s. p...

Vo vzťahu k opakovaným poruchám prevodovky odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že problém právneho vzťahu sa dotýka už samotnej dôvery vo výrobok a obavy navrhovateľa neboli nijako nepodložené, ale potvrdil ich aj odborník z odboru motorových vozidiel. Neúspech navrhovateľa teda nie je možné podradiť pod nejaké nerozvážne uplatňovanie práva, ale skôr odvolací súd videl na strane navrhovateľa opodstatnené pocity obrátiť sa na súd a žiadať ochranu so zdôraznením na opakovanú vadu vozidla.

... Navrhovateľ uplatnil svoje práva v súvislosti s trojnásobnou poruchou motorového vozidla a túto skutočnosť odvolací súd zobral do úvahy.»

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré zmenil uznesenie vo výroku o povinnosti zaplatiť trovy konania a náhradu trov konania sťažovateľke nepriznal. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd teda v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky rozhodnutím „v rozpore s ústavnými princípmi“, podľa názoru ústavného súdu krajský súd poukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré v súlade s ustanovením § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) umožňujú súdu celkom alebo sčasti nepriznať náhradu trov konania. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru krajského súdu je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že predmetný právny výklad krajským súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namietala porušenie základného práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v podstate v spojení s porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že nezistil porušenia týchto práv, dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Osobitnou námietkou sťažovateľky je porušenie jej práv v dôsledku údajného „procesného pochybenia“, keďže krajským súdom došlo k zmene rozhodnutia okresného súdu. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„Z obsahu odvolania je zrejmé, že odvolateľ podal odvolanie s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. S. P., keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nepreskúmateľné, čo do dôvodov, čím sa účastníkovi mala odňať možnosť konať pred súdom. V odvolaní odvolateľ napadol nesprávnosť uznesenia súdu prvého stupňa s poukazom na body 10 a 11 odôvodnenia. Odvolateľovi nebolo zrejmé, ako súd dospel k záveru, že v jeden a ten istý deň patrí odporcovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za jeden celý úkon a následne za jeden štvrtinový. Poukázal na Zápisnicu z pojednávania zo dňa 09. 09. 2009. Toto považoval za vadu rozhodnutiu, poukázal na následne nesprávne vyčíslenie DPH súdom, ako i nesprávnu výšku režijného paušálu.

Máme za to, že odvolací súd rozhodol nad zákonný rámec, keďže v súlade s ust. § 212 O. S. P. je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

Odvolačí súd rozhodnutie zmenil. V tejto časti to považujeme za procesné pochybenie.“

Sťažovateľka sa v tejto časti sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré vidí v údajnom „*rozhodnutí nad zákonný rámec*“, ktoré je „*založené na nesprávnom právnom posúdení veci*“. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v petite odvolania smerujúceho proti uzneseniu okresného súdu č. k. 28 C 102/2007-246 z 13. júla 2010 navrhovateľ jednoznačne žiada zrušiť v napadnutej časti predmetné uznesenie okresného súdu a vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Skutočnosť, že odvolacím súdom došlo k zmene predmetného uznesenia okresného súdu (a nie k jeho zrušeniu a vráteniu veci prvostupňovému súdu ako to požadoval navrhovateľ), nie je podľa názoru ústavného súdu možné považovať za procesné pochybenie krajského súdu. Krajský súd mohol takto postupovať a rozhodnúť vzhľadom na ustanovenie § 212 ods. 4 OSP, podľa ktorého odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru) všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že v tejto súvislosti absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, porušenie ktorých sťažovateľka namietala, preto bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011